

CENTRALE RAAD VAN BEROEP,

95/1394 ABW 93

UITSpraak

in het geding tussen:

E.A.J. C., te E., appellante,

En

de Commissie voor de behandeling van administratieve geschillen ingevolge artikel 41 van de Algemene Bijstandswet van de provincie Noord-Brabant, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij Beschikking van 14 mei 1993 is namens het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven (hierna: het College) aan appellante meegedeeld dat haar uitkering krachtens de Rijksgroepsregeling werkloze werknemers (RWW) met ingang van de datum van die beschikking wordt beëindigd omdat appellante niet heeft voldaan aan de verplichting om al datgene wat van belang is voor de verlening van bijstand of voortzetting van de verleende bijstand mededeling te doen, zo mogelijk onder overlegging van bewijsstukken (artikel 30, tweede lid, Algemene Bijstandswet (ABW)).

Beslissende op het tegen die beslissing ingediende bezwaarschrift, heeft het College bij zijn Beslissing van 27 juli 1993 de bezwaren van appellante duurzaam een gezamenlijke huishouding voert met F.H.R. L. en geacht wordt, door middel van zijn inkomsten, te kunnen voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan.

Het tegen die beslissing ingestelde beroep heeft gedaagde bij Besluit van 31 oktober 1994 ongegrond verklaard.

Appellante is tegen dit besluit in beroep gekomen bij de Raad op in het beroepschrift - met bijlagen - vermelde gronden.

Gedaagde heeft voor verweer verwezen naar het bestreden besluit.

Het College heeft, als partij aan dit geding deelnemend, - onder overlegging van een aantal stukken - een uiteenzetting van zijn standpunt gegeven. Het heeft nadien, desgevraagd, nog enkele stukken aan de Raad toegezonden.

Het geding is behandeld ter zitting van 8 augustus 1995. Appellante is daar verschenen bij haar gemachtigde, dr. F.H.R. L.. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door A.A.G. M., werkzaam bij de provincie Noord-Brabant. Het College heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. A. K.-P., werkzaam bij de gemeente Eindhoven.

II. MOTIVERING

Appellante, geboren in 1959, ontving sedert 1988 een RWW-uitkering. Appellante heeft op 1 januari 1993 een zoon, J. L., gekregen, welke door dr. F.H.R. L., (hierna: L.) hoofdbewoner van de woning waar appellante woonachtig is, is erkend.

Omdat appellante van deze feiten niet eigener beweging mededeling had gedaan aan de

Gemeentelijke Sociale Dienst van de gemeente Eindhoven (hierna: GSD), zijn haar daarover vragen gesteld bij een heronderzoek in mei 1993. Blijkens het verslag van een gesprek in dat verband op 11 mei 1993 heeft appellante op desbetreffende vragen geantwoord dat L. de volledige financiële en economische verantwoordelijkheid voor het kind zou dragen. Uit onderzoek van de GSD is vervolgens gebleken dat appellantes zoon medeverzekerd was in het kader van de ziekenfondsverzekering van appellante en dat appellante kinderbijslag had aangevraagd bij de Sociale Verzekeringsbank.

Op grond van deze feiten is bij de in rubriek I vermelde Beschikking van 14 mei 1993 de RWW-uitkering van appellante beëindigd met ingang van 14 mei 1993, omdat appellante niet voldaan had aan de verplichting van artikel 30, tweede lid, van de ABW, om van al datgene wat van belang is voor de verlening van bijstand of voortzetting van de verleende bijstand, mededeling te doen, zo mogelijk onder overlegging van bewijsstukken.

In haar bezwaarschrift heeft appellante het bestaan van een gezamenlijke huishouding ontkend.

Zij heeft daarbij gesteld dat de kosten van levensonderhoud van het kind ten laste van de vader komen. Eventuele kosten die zij noodzakelijk acht worden incidenteel door haar voorgeschoten en krijgt zij naderhand terugbetaald door de vader. Elke andere binding met de vader van het kind dan een seksuele wordt door haar ontkend. Voorts heeft zij op het bestaan van een schriftelijke huurovereenkomst met L. en van kwitanties gewezen.

Het bezwaar tegen de beschikking tot beëindiging van appellantes uitkering is bij de in rubriek I vermelde Beslissing van 27 juli 1993 ongegrond verklaard.

In verband met het administratief beroep tegen deze beslissing heeft een onderzoeksambtenaar van de provincie Noord-Brabant, zonder dit van te voren aan te kondigen, zich op 13 oktober 1994 gemeld bij de woning van appellante voor een huisbezoek teneinde de woonsituatie nader te bezien en nadere informatie te verkrijgen over huishoudelijke en financiële zaken.

Appellante heeft deze ambtenaar de toegang tot haar woning geweigerd.

Gedaagde heeft in het bestreden besluit het bestaan van een gezamenlijke huishouding als bedoeld in artikel 5a van de ABW tussen appellante en L. aangenomen en voorts onder meer overwogen dat appellante door geen medewerking te verlenen aan een onderzoek door de provinciale onderzoeksambtenaar gehandeld heeft in strijd met de in artikel 30, tweede lid, van de ABW neergelegde rechtsplicht.

In haar beroepschrift bij de Raad heeft appellante onder meer gesteld dat zij geen behoefte had aan een gesprek met een ambtenaar die eiste bij haar binnen gelaten te worden en voorts aangevoerd dat de conclusie van gedaagde dat zij met L. een gezamenlijke huishouding voerde, niet op deugdelijke wijze is onderbouwd.

Gezien het bovenstaande moet de Raad de vraag beantwoorden of het bestreden besluit in rechte stand kan houden. Hij beantwoordt deze vraag bevestigend op grond van de volgende

overwegingen.

Administratieve controles, het afleggen van een onaangekondigd huisbezoek daaronder begrepen, zijn niet bedoeld om vast te stellen of een persoon al dan niet schuldig is aan een strafbaar feit maar om vast te stellen of een persoon die een uitkering wenst te ontvangen daarop al dan niet recht heeft.

Een onaangekondigd huisbezoek ter vaststelling of dit recht bestaat vormt naar het oordeel van de Raad een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer. Deze inbreuk kan, indien de bijzondere omstandigheden van het geval daartoe nopen, evenwel gerechtvaardigd zijn op grond van artikel 8, tweede lid, van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Ook het bepaalde in artikel 10, eerste lid, van de Grondwet verzet zich daartegen niet. Er is immers in artikel 30 van de ABW op de persoon te wiens behoeve bijstand is gevraagd of wordt verleend, de verplichting gelegd om van al datgene wat van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting van verleende bijstand mededeling te doen. Aan het bestaan van die verplichting is inherent dat de verstrekte gegevens c.q. het ontbreken daarvan worden gecontroleerd en geverifieerd, hetgeen in voorkomende gevallen onaangekondigd huisbezoek door een ambtenaar van de gemeente of de provincie - belast met de uitvoering van of de controle op de toepassing van die wet - noodzakelijk doet zijn. Het staat de zojuist bedoelde persoon vrij om de betreffende ambtenaar niet binnen te laten, wanneer deze niet gerechtigd is om tegen de wil van de bewoner de woning te betreden.

Indien die persoon op de mogelijke gevolgen van het niet vrijwillig toelaten tot de woning is gewezen en deze de ambtenaar desondanks niet toelaat, zal deze in beginsel als consequentie hebben te aanvaarden dat het niet voldoen aan het bepaalde in artikel 30, tweede lid, van de ABW kan worden tegengeworpen en dat ten gevolge van het niet meewerken aan een noodzakelijk te achten huisbezoek het (voortduren van het) recht op uitkering niet kan worden vastgesteld.

Overigens dient de ambtenaar die uit dien hoofde de woning van een persoon als omschreven in artikel 30 van de ABW wenst binnen te treden rekening te houden met het bepaalde in de op 1 oktober 1994 in werking getreden Algemene wet op het binnentreden. Daarin is voor de ambtenaar de verplichting neergelegd om zich voorafgaand aan het binnentreden van de woning te legitimeren en mededeling te doen van het doel van het binnentreden.

Indien er een zeer dringende reden is die het aan het terstond toelaten tot de woning in de weg staat is het niet onredelijk te verlangen dat daarvan aanstonds mededeling wordt gedaan aan de ambtenaar die met het onderzoek is belast, opdat de deugdelijkheid van die reden zo spoedig mogelijk kan worden onderzocht.

Vast staat dat appellante en L. hun hoofdverblijf hebben in dezelfde woning en dat appellante niet eigener beweging aan de GSD heeft gemeld dat uit hun relatie op 1 januari 1993 een kind is geboren dat door L. is erkend.

Deze gegevens leveren weliswaar niet te veronachtzamen aanwijzingen op voor het bestaan van een gezamenlijke huishouding als bedoeld in artikel 5a van de ABW maar bij het licht van de overige, zeer summierse gegevens kan niet met een voldoende mate van zekerheid worden vastgesteld in hoeverre appellante en L. in elkaars verzorging voorzagen. Een huisbezoek met als doel een zo betrouwbaar mogelijk inzicht te verkrijgen in de feitelijke woon- en leefsituatie was dan ook noodzakelijk. Dat doel kon slechts worden bereikt indien appellante daarvan niet reeds tevoren in kennis was gesteld.

De gemachtigde van gedaagde heeft ter zitting uiteengezet dat de provinciale onderzoeksambtenaar overeenkomstig de vaste praktijk bij huisbezoeken zich heeft gelegitimeerd, vooraf mededeling heeft gedaan van het doel van zijn bezoek en appellante op de consequenties van haar weigering hem binnen te laten heeft gewezen. De Raad ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken.

Voorts staat vast dat appellante heeft geweigerd de ambtenaar tot de woning toe te laten, zonder dat zij een zeer dringende reden voor die weigering heeft genoemd.

Het vorenstaande brengt mee dat appellante de in artikel 30, tweede lid, van de ABW neergelegde rechtsplicht heeft geschonden, waardoor niet kan worden vastgesteld of appellante op 14 mei 1993 verkeerde in omstandigheden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de ABW. Op deze grond moet worden geoordeeld dat gedaagde terecht het administratief beroep ongegrond heeft verklaard.

De Raad komt daarom tot de slotsom dat het besluit van gedaagde in stand kan blijven.

Gezien het bovenstaande ziet de Raad geen termen voor toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

verklaart het beroep ongegrond.

22 augustus 1995